

2017. április 30. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,13-35 – Megújult küldetés

Az én szememben az emmauszi tanítványok találkozása az Isten által felébresztett Jézussal (34. vers: *égerthé*, vö. Mk 16,6), Lukács többszörösen „csodásító” szerkesztői igyekezete ellenére sem más, mint egy váratlan, intim baráti találkozás leírása. Melléjük szegődve és velük tartva Jézusnak nagyobb esélye volt arra, hogy elhagyja a számára túl veszélyes fővárost. Kleofás és társa kezdetben nem ismerte fel őt. Látásukat az a tudat akadályozta, hogy a néhány nappal ezelőtti jeruzsálemi történetek után (a meggyötört és a kereszten meghaltnak hitt Jézus látványát követően) lehetetlenség lett volna arra gondolniuk, hogy ő az. Számukra Jézus meghalt a kereszten. Úgy hitték. Ezenkívül a nemrég még félholtan, összetörten fekvő Jézus – gyors felépülése ellenére is – valószínűleg a felismerhetetlenségig megváltozott külsőt mutatott. Ezért tehát idegennek nézték.

Beszélgetésük egy jeruzsálemi beszámolóval kezdődik, amely beszámoló nem volt más a két tanítvány részéről, mint erős hitvallás meghaltnak hitt mesterükről: „*Prófétai férfiú volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az emberek előtt*” (19b vers). Ez a mondat világos és egyértelmű állítás. Számomra azt bizonyítja, hogy a tanítványok kezdetben semmiképpen nem gondolták és nem is hitték, hogy Jézus azonos lenne Istennel. Szentháromság-konceptiójuk ekkor még végképp nem volt. De szóban és tettben hatalmas prófétai férfiúnak tartották. Pontosan ezt, és nem többet állítanak róla.

Jézus a szent iratokról beszélgetett velük, de nem valószínű, hogy messiási voltát igyekezett volna számukra bizonyítani az írásokból, hisz egész életében tiltakozott a messiási cím ellen.

A mindkét részről nyitott, lelkes és tartalmas beszélgetés közben beesteledett. Épp amikor hazaértek Emmauszba, oda, ahol a szövegben megnevezett Kleofás valószínűleg lakhatott. Kézenfekvő volt, hogy vendégként marasztalták őt éjszakára. Jézus betért hozzájuk, hogy még egy kicsit velük legyen. Megpihentek, tisztálkodtak, majd vacsorához láttak. Baráti, intim találkozás lett ez a helyzet közöttük, mert Jézus tanítása lángolóvá tette szívüket, lelküket. Mintha a Mester beszélne, hívná, vonzaná és küldené őket ismét. De hiszen ez nem is lehet más, mint ő!

– Mester, te vagy az? Ez nem lehet igaz. Te vagy az? Azt hittük, sohasem láthatunk már, hogy sohasem hallhatjuk a hangodat, a tanításodat. Fáradtak, csüggedők voltunk, azt hittük, örökre elveszítettünk, hogy soha többé nem láthatunk már téged.

– Igen, én vagyok, barátaim. Lassan búcsúznunk kell, mert az Isten Országának beteljesítése mostantól a ti küldetésetek lesz!

Csizovszki Róbert (*Ágfalva*)